



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Litterae Societatis Iesv E Regno Sinarvm Annorum MDCX.  
& XI. Ad R. P. Clavdivm Aquaiuam eiusd. Societatis  
Præpositum Generalem**

**Trigault, Nicolas**

**Avgvstae Vindelicorvm, 1615**

Residentia Pequinensis.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68733)

## Residentia Pequi- nensis.

**I**N hac sede tres è nostra societate Sacerdotes, fratres duo residebant primis anni mensibus. hunc numerum minuit Pater Matthæus Riccius huius missionis prope primus parens ac auctor. nam is Majo mense ad suorum laborum præmia euolauit. Ei, quoniam multa habet minimè omittenda, postremum locum reseruamus: nunc quæ huius domicilij reliqua sunt præponamus.

Exijs qui nouum Christi gregem auxere, primus merito numerandus est antiquus ille rerum nostrarum admirator Ligocun in Baptismo Leo appellatus. De eo multa repeterem è superioribus annalibus, nisi ex historia vniuersæ rei Christianæ, simul cum his, vt spero, lucem visura, peti possent ea, quæ desiderantur. Eum complures iam annos P. Matthæus Riccius in Ecclesiæ sagemam ita compellebat, vt quibusdam prope nimius in eo colèdo videretur. Nam tamen si erat Ligocun maximæ non authoritatis solum, sed etiam ingenij, non tantus tamen nonnullis videbatur, vt pro eo tantum iure bonus senex laboraret, eam potissimum apud Sinas  
in ex.

in extrema senectute existimationem consecutus. Nam id ætatis nihil dubitauerat proximè superioribus annis in eius domum quotidie itare, mathematicam prælectionem ei præbiturus. Sed nimirum hac escâ illectum paulatim altioribus eum mysterijs imbuebat, & iam diu ipsum eò perduxerat, vt de fidei nostræ veritate nihil hæsitaret. Sed is Polygamix nexibus impeditus, sese minimè expediebat. Verùm hoc tandè anno dirupit omnia eius vincula Dominus. Regebat vnã è Prouinciæ Pequinensis Ciuitatibus, & in aulam cum reliquis totius regni Collegis venerat ad Regem de more visitandum. quamdiu in vrbe regia consedit, frequens erat domi, nec solus; nam cum se ipse Patris discipulum vel in omni sermone vel libris etiam scriptis prædicaret, efficiebat, vti multi ad eum audiendum ventitarent, quem vir tantus tanta ambitione pro Magistro venerabatur. Intentus erat in omnem occasionem bonus Pater; sed ille nihil nunc quam aliàs, acrius ad veram animi libertatem aspirabat: & iam data discedentibus Magistratibus dies appetebat. quo tempore nihil dubium est, acrioribus precibus amici salutem esse à Domino impetratam, qui noluit tot frustra labores vnus causa exantlatos. Nam cum abitum pararet, stetit eum Dominus graui ægitudine comprehensum: Eam ægitudinem sentit Pater à Deo ad animi salutem immissam;

B 5

Itaque

Itaque sibi minimè defuit, nam dies noctesque decumbenti aderat, & totus auctor erat, vti ne hoc momentum ad salutem comparandam negligeret, ea, quæ nollet vellet esset dimissurus, volens sperneret ad gloriam quæ offerebatur consequendam. Non multis machinis opus fuit in hoc metu: nam cum eum ad hoc adduxisset ægritudo, vt nihil dubitaret se ex ea moriturum, manus dedit, Polygamiæ obicem sustulit, sacris aquis elutus est. Tunc ad res suas disponendas animum contulit, Patremque rogauit, vti sui funeris curam in se susciperet, quod apud Sinas vbi propinqui desunt summo amicorum demandari solet. Centum aureos seponi iussit, eosque coram effigie Christi Domini ac Seruatoris Patri in manus dedit, ad Templi, quod tunc meditabatur, sacellum concinnandum. His peractis, cum nouus Christi miles nihil prope de vita cogitaret, ægritudinis vi sensim se remittente, in spem vitæ reuocatur: nimirum Dominus hac eum sibi arte adiunxerat, ab eoque obsequia imposterum plura repetebat; quæ ille fidem suam cumulatè exoluens, egregiè præstitit, ac etiamnum præstat, quam in rem hos ipsos anni insequentis annales appello. Filios suos, quos in aula habebat duos, & alium propinquum, litteratos omnes, non ita pridem Patri tradiderat eluendos. Et hic fuit postremus Patris Matthæi Ricij partus in non sterili senectute.

Sed

Sed non fuit hic vnus huius anni factus. præter alios nonnullos, litteratorum gradibus insignitos, (quales fuere pleriq; , qui in hac sede Christum agnouerunt) nobilis fuit baptismus filij non ignobilis Magistratus; is non solum conscio sed etiam inspectante parente perfectus est, qui sanctissimis illis ritibus ita captus est, vt ex Ethnico in Catechumenum repente euaserit. pridie quam filius sacris aquis elueretur, præmiserat in Templum nostrum satellitium suum, & curiam prope vniuersam, deferendis floribus, cereis, odoribus in ædis apparatus, magno Patrum solatio, dum viderent Neophytorum baptismos ab Ethnicis parentibus tanto sensu cohonestari, quæ res nobis quotidie plurimorum animos aperit; quibus ad fidei nostræ sanctitatem complectendam lucis iam Diuinæ satis est, virium sua culpa nondum satis.

Excurrit alter è fratribus nostris ad Neophytos vrbis Paotimfu itinere tridui excolendos, ab indigentia sacerdotis nostri factum vt solus iret, sed tamen non sine fructu; reperit eos extracta ædicula egregiè suum institutum retinere, in eam ædiculam certis diebus à Neophyto quodam peritiore conuocati de officio suo rebusque sacris colloquuntur, ad ædiculæ latus commodum addiderunt cubiculum ad excipiendum (cum adueniret) Patrem nostrum; atque ita quadragenis supra centum procul à pastoribus

bus sese Diuino auxilio adiutos egregiè tuentur. Nescio an horum exemplo adducti, sed tamen ex alio oppido viri quindecim vna domum nostram ad sciscitandum de fidei nostræ capitibus aduenerunt, qui cum audissent quæ volebant, abierunt, Ex ijs plerique ad nos reuersi Catechumenorum numero ascripti ad Neophytorum apicem aspirant. Ex alio item oppido venere non pauci ijque Eunuchi palatini è supremis propinqui, ita Diuina lex sensim egreditur seque ipsam spargit, dum hæc semina maturam messoribus portantibus cum exultatione manipulos suos, parent messem. Hoc eodem anno Pater Matthæus Ricius domesticas laxauit angustias, nam ædificium extruxit domesticis vsibus percommodum, sex in eo cubicula disponens in prima contignatione terna, in alia totidem, quibus vltimis liberam nostris in habitatissima ciuitate fecit respirandi facultatem. prius enim præter domesticos parietes vnum supernè patebat cælum, nunc vero prospectus in ipsos vrbs muros, quod non est leue refrigerium continuo studiorum labore fatigatis, additus est aquæ potabilis puteus, & alia huius generis.

Sed nulla ratione prætereundum mihi videtur eiusdem boni parentis extremum opus, & in quo conficiendo confectus est. Nam cum ille Domino in terris primam ædem sacram Europæo

pæo opere assurgentem apud Sinas erigit, illum Deus ad supremam illam suæ Maiestatis ædem in cælos inuitavit. Iam diu sacelli domestici angustijs exclusi nostri Neophyti rem sacram pro foribus ex ipso atrio prospectabant. Id in summo vel frigore vel æstu (nam vtrumq; apud Pequinenses prope ex æquo, suo vnumquodque tempore dominatur) erat perincommodum. Huic malo vt remedium aliquod adferretur, statuerant Patres communi consilio aulam opere Sinico capacem extruere: id consilij ab indigentia rei familiaris acceperant. Eo enim ædificij genere sumptui non parum parcebatur, verum ne sacram ædem nostram ad idolorum fani similitudinem vel vt melioris structuræ indigentia, erigere videremur, visum est Europææ molis exiguum specimen Sinis hoc primum dare, quod etsi fuit quale vel areæ vel rei familiaris angustia etiam angustiores permisere, tamen à spectatoribus ita comprobatum est ædificium vt solis nobis vile haberetur; quibus nondū Europæa illa culmina exciderunt. Mirum est sanè quam ingenui sint Sinæ & quam facile superbiam suam agnitæ subijciant veritati. Hanc ædem tametsi nulla Magistratum auctoritate erigebamus, nemo tamen interturbavit, & vt nihil aliud fecisset animos tamen dedit ad aliam anno insequente auctoritate Regia disturbatis idolorum Monstris erigendam, nec Pequini solum  
sed

sed & Nanquini insignior moles auctoritate Magistratuum assurrexit. Sed hæc suis locis. Nunc tandem aliquando mæsti trahimur ad parenti optimo parentandum.

Degebat Pater Matthæus Ricius in vrbe regia Pequinensi ea hominum de se opinione cõcepta quam Dominus ad Euangelij promulgationem ei conciliarat, quæ tanta fuit tamque admirabilis apud gentem alioqui sagacissimam & quæ externos omnes in barbaris reponebat, vt eam non solum sperare nemo, sed ne optare quidem ausus fuisset intra paucos illos annos ex quo urbem Regiam attigerat. Vna prope eaque continua occupatio eum, cum hospitibus, qui ex omni parte ventitabãt detinebat; quibus cum ex more, quem violari est nefas, visitationis officium rependeret, hanc occupationem grauius etiam duplicabat. Ad hæc ad eum ex vniuerso Sinarum orbe, ignoti iuxta, & noti scriptitabant, multa de S. S. lege nostra, multa de vana Idolorum secta, multa de reliquis, quæ scriptis voluminibus sparserat, sciscitantes, quibus non absque onere maximo respondebat: litteraria quippe apud Sinas scriptio supra modum solet esse accurata: quam scriptionem nisi etiam rebus accuratiorem reddidisset, multum de Fidei nostræ, deque rerum, quas tractabat, opinione detraxisset. Præterea cum vniuersæ præesset Missioni, sociorum quoque litteris respondere



dere cogebatur; quos cum ille amaret tenerri-  
mè, faciebat hoc sedulò & prolixè. Nec tamen  
ideo, quod in tot esset negotia distractus, à fami-  
liari Neophytorum tenuium colloctione vn-  
quam abstinuit: quos semper animaduersus est  
in summis negotijs eo vultu excepisse, quo ma-  
ximum aliquem ex ijs, à quibus interuisi sole-  
bat, optimatem. Imò iam hoc erat ei solenne,  
Neophytum, à quo visebatur, quo tenuior esset,  
eo diuturniore ab eo colloquio detineri. His o-  
mnibus si addideris librorum, quos edebat scri-  
bendorum laborem, nostris prælegendi assidui-  
tatem, quam ad extremum vsque spiritum in-  
ter infinita negotia nunquam intermisit, verè  
dicas, homini ad necessariam quietem vix tan-  
tillum temporis fuisse. Sed nimirum ita ingeni-  
osus erat in tempore dispensando, vt ad exerci-  
tia spiritalia non solum sufficeret, sed etiam  
redunderet: neque enim statis temporibus con-  
tentus, semper inueniebat, quod necessarijs ali-  
oqui occupationibus surriperet. Hæc omnia at-  
tonitos in eum rapiebant socios; dubios, quid  
primum mirarentur eiusne infatigabilem ani-  
mum, an corpus: nam ab illo nullus non labor  
assumebatur, ab hoc nullus recusabatur.

Hæc quæ dixi perpetua illi erant. sed in  
huncipsum annum alia multa præter ordinem  
inciderunt, à quibus ita auctum est boni senis  
onus, vt obrui potuerit, fatigari non potuerit:

nam

nam in hoc tempus ceciderant statim ad Regem  
visendum Magistratum ex omni Sinarum Im-  
perio concursus, qui licet è singulis vrbibus pau-  
cissimi sint, ad quinque tamen millia numeran-  
tur. Hoc eodem anno Sinicus ille Doctoratus,  
qui solum in aula confertur, suos concursus ha-  
bebat: nam tametsi trecenti, non amplius, ex o-  
mni numero seligantur; tamen supra quinque  
litteratorum millia in competitorum examen  
admittuntur. Vnde fit, vt quo tempore hæc ac-  
cidunt, ipsa Pequinensis Regiæ frequentia fiat  
ex comitantibus frequentior. Hæc frequentia  
mirum quantam ad boni Patris labores accessi-  
onem fecerit: nam cum hi cætus omnes essent  
litteratorum, qui eum vel iam ante ex vultu, vel  
libris scriptis nouerant, erant incredibiles in do-  
mum nostram concursus. Et incommodum ce-  
cidit hic visitationum torrens in sacri ieiunij  
tempus: quo fiebat, vt prope quotidie relectio  
illi esset interrumpenda, ad hospites excipien-  
dos; Et vt erat bonus senex religiosissimus ie-  
iuniorum Ecclesiasticorum obseruator, adduci  
ab socijs nunquam potuit, vt ad intermissam se-  
mel relectionem se referrer, aut horam muta-  
ret, aut sibi ipsi vel tantulum indulgeret. Hoc  
ipso tempore Leo ille, de quo supra, in ægritu-  
dinem inciderat; hoc ipso etiam ardebat sacræ  
ædis extructio. Quæ omnia licet in socios diui-  
sa fierent illi leuiora; tamen in eum semper pars  
labo

laborum maxima recidebat. Itaque cum die quadam ab hospitem visitatione fessus, domum reperisset, in lectulum se abiicit: initio arbitrati sunt socij, solitam illius esse hemicranij ægritudinem, quam, cum ea vexabatur, aliquantula vnius diei quiete depellebat. Verùm interrogatus, asseruit alia esse omnia; ægritudinem è summo labore ac fatigatione ortam esse lethalem; quare non solum nihil est turbatus: sed non ita multo post interrogatus ab vno è socijs, qui haberet, ait se ipsa hora coarctari è duobus, nec satis scire, quid optaret, an æterna illa, quæ imminabant præmia, an diuturniores in hac expeditione Christiana labores. Inciderat eius ægritudo in tertium diem Maij, quo die Doctor Leo Neophytus, qui iam quotidianis valetudinis incrementis ægritudinem depellebat, medicum, quo utebatur, ad eum misit. Cuius cum pharmaca iam dies aliquot nihil prodesse, socij sex alios, tota vrbe celeberrimos conuocarunt, à quibus cum in eandem sententiam non iretur, relicta sunt tria pharmacorum genera, dubijs socijs, quòd è tribus eligerent. Ex quo audita est Patris ægritudo, diu noctuque Neophytis tota domus replebatur; sed quò maximè tempore à sex medicis ægri salus in controuersiam vocabatur, frequentissimi fuere. qui cum viderent non ita procliuem pharmacorum electionem in tanta primariorum medicorum æqualitate videri, tri-

C

nam

nam illam pharmacorum præscriptionem coram crucifixo statuerunt, nixique genibus rogant, ut ab eo docerentur, quam ægro vellet esse salutarem; qua in oratione mirum erat quo sensu nonnulli rogarent Dominum, ut sibi quos annos vellet adimeret, ad communis parentis vitam prorogandam. Denique è pharmacis vnâ illi, sed nullo fructu, datum est: quæ res marorem omnibus, vni ægro solatium adferre videbatur; velut nunc affecuto, ut ad laborum metam deueniret. Itaque rara semper in eo fuit hilaritas, & quæ sociorum, ac Neophytorum non parum marorem leniebat. Sexto ægritudinis die, de vniuersa prope vita confessus, socium, qui audierat, tanta spiritus alacritate perfudit, nullam vt aliam in vniuersa vita maiorem se sensisse prædicaret; tanta fuerat Patris innocentia, spiritusque suauitate delibutus. Die insequenti Matutinis horis ad sacrum viaticum sumendum se comparauit: ac tametsi eum vehemens ægritudo ita afflixerat, vt lecto dimoueri non sine periculo posse videretur; vbi tamen audiit bonus Pater, adesse Dominum ac Seruatorem suum, vires collegit, ac solus, nullius adminiculo, lectulo egressus, in genua se coniecit. Inde inter recitandam solemnis confessionis precationem, & inter colloquendum cum ipso Domino, suauissimè tanto fletu perfusus est, vt præsentibus, quotquot aderant, Neophytos ac

domc.

domesticos eodem pietatis rore conspergeret; qui in deuotissimas lacrymas deplueret. Eo ipso die pomeridianis horis, vi morbi delirauit, sed hæc ipsa deliria ex abundantia cordis, vt ita loquar, egressa, facilè prodebant, quid secum ipse tractaret animo. Nam totum vnum diem ac noctem sæpe de Neophytis, de Templo, de Sinarum ad fidem, atque adeo ipsius Regis, conuersione loquebatur. Cum die insequenti ad se planè rediisset, inungi voluit; integrisque etiamnum sensibus aduertens omnia, Ecclesiasticis orationibus ipse respondit. Inde quatuor, qui aderant, socij ab eo velut à morituro parente, vt bene sibi precaretur, postularunt. quibus ille annuens, priuatas etiam singulis addidit ad virtutem cohortationes: & quidem alteri è fratribus, se illi apud Dominum oppetendam in societate Iesu mortem impetraturum esse, recepit; ideo quod nihil tum occurreret melius atque iucundius, quam quod ipse eo ipso tempore sentiebat. Quæsiuit vnus è Patribus, aduerteret ne tunc satis, quo in loco socios sua ope tantopere indigentes relinqueret. Relinquo vos, ait ille, in ostio ad magna merita patefactos; sed non sine multis vel periculis vel laboribus. Rogauit alius, vt ediceret, in ea potissimum hora, qua ratione amorem illum summum possent remunerari. Respondit, ea beneuolentia, quam venturis ex Europa

Patribus semper ostendetis: quos, quoniam spreta Collegiorum societatis Charitate, in hæc gentilitatis deserta commigrant, non est satis, vulgari excipere humanitate; sed eum amorem toties à vobis duplicari decet, vt quem ibi in vniuersis inueniunt, hic in singulis inueniant. Quo animorū zelo arderet, satis ostendit, quod inter mortuis propè vocibus ab eo est auditum: Ego P. Cottonium, qui apud Regem Galliæ est in Domino plurimo amo. Ad eum, tametsi ignotum, pro eo, quod Dei gloriam promouit, hoc anno scribere, & gratulari statueram, eumque priuatim de nostræ missionis statu reddere certiozem. peto igitur, vt, quoniam nunc mihi hoc omnino non licebit, me apud eum excusetis; quod si non est factum ab eo, cui hoc Pater commendauit; his nunc relatis, supremam boni Parentis nostri, pro expleta haberi cupimus voluntatem. Sic ferè suauissimè modo cum nostris, modo cum Neophytis collocutus, ad vndecimam Maij diem peruenit. Qua die sub vesperum in medio lectuli considerens, animam sine vlllo motu, aut corporis contorsione Deo reddidit, & oculos velut sopori permittens, ac per se ipse claudens, in Domino suauissimè obdormiuit.

Quo tempore Pater expirarat, solito frequentiores domi aderant Neophyti, à quibus orta subito tanta est comploratio, vt eam à socijs cohiberi

cohiberi necesse fuerit, asserentibus, iustorum transitum haud paulò aliter, quam reliquorum, cohonestandum: nam verendum erat, ne immoderatio luctus de nostræ fidei veritate, deq; Patris gloria nonnihil detrahere videretur. Ergo ab inerte luctu in laudem versi, heroicas Patris virtutes pro se quisque prædicabat; cum virum sanctum, Sinarumque Apostolum compellantes. Inde importunis precibus extorsere ab altero è fratribus, qui pingendi artem utcumque callebat, ut viri effigiem ad commune solatium exprimeret. Solent Sinæ vita functorum cadauera ligneis arcis includere, nulli corruptioni, quoad licet, obnoxii; ea in re nulli sumptui parcentes; quem sumptum neque nostra tenuitas, neque Religiosa parsimonia patiebatur. Sed tamen noluit Dominus seruum suum, quem ornandum, non in cælo solum, sed in terra quoque tantopere, ut videbimus anno insequente, volebat, hac etiam celebritate funeris priuari. Vbi enim Doctor Leo cognouit, optimum Parentem sibi ereptum, misit (nondum enim per ægritudinem ipse poterat) domum nostram, qui solarentur Nostros, iuberentque de feretro nihil laborare; hoc se omnino ei curaturum, à quo intra paucos dies bis vitam accepisset; neque verendum, si qua esset mora, ne Patris cadauer grauem de se odorem expiraret; in talis enim viri cadauere solitas naturæ leges non ser-

uari. Et reuera ita accidit; nam biduo toto, & amplius, in summo æstu, inhumatus vultu semper viuido, orisque totius colore spiranti similior, quàm defuncto, vitam, qua iam viuebat beator, præferebat. Cadauer itaque arcæ inclusum, in ædem sacram delatum est, ibique funebri missa, defunctorumque officio, optimo Parenti ab socijs ac Neophytis, Ecclesiastico ritu parentatum. Inde feretrum Sinensi ex more in aulam domesticam delatum, arcæque impositum, & amicorum visitationi expositum est. Nefas enim est Sinis, quemquam intra urbium muros terræ mandare: atque ideo, dum suburbanum agrum coëmunt, aut funus parant, cadauera arcis ligneis includunt, & arcas ipsas suo illo pellucido bitumine ita illinunt, vt in annos plures, cadauera sine graui odore possint asseruari.

Sanè annis superioribus mortis memor, deq; sepulcro sollicitus bonus Pater agrum coëmerat suburbanum, sed interim dum pretium appenditur, orta nescio qua controuersia, venditor resiliit. Tum Pater ad socios conuersus, ait: Nihil admodum refert, nam breui diem, eumque meliorem sepulturæ locum possidebimus. quibus verbis visus est id, quod postea contigit, præsensisse; nam ei sepultura ab Rege ac reliquis socijs est attributa. Nec hoc solum, sed illud ipsum obitus sui tempus visus est prænouisse. Nam illis ipsis mensibus historiam à R. P. vestra



vestra illi demandatam de vniuersa re Christiana apud Sinas. ad ea vsque tempora perduxit, litteras omnes exussit, scripta sua composuit, & duabus schedulis, altera rem domestica, altera vniuersam missionem concinnauit. Ea porro schedula, quæ de vniuersa missione agebat, ita inscripta erat, P. Nicolao Longobardo Sinicæ missionis superiori; & infra, Matthæi Ricij, quondam eiusdem missionis superioris: ita certam habebat bonus Pater velocem sui tabernaculi depositionem. Porro hæc ægritudinis tempore perfici minimè potuerunt; nam è priore cubiculo mox, vbi in morbum incidit, in aliud, hospitem visitationi accommodatius, migravit, sociosque monuit, vt scriniolum suum, postquam diem clausisset, aperirent, eamque schedulam aperirent, quæ ad eos attinebat, alteram ad P. Nicolaum Longobardum destinarent.

Vbi auditum est ab amicis Magistratibus, Patrem obiisse, maximi ad eum de more complorandum virorum grauissimorum facti sunt concursus; tanto doloris sensu, tum vt maximè patuerit, quantam de Patre opinionem concepissent. Omnium erant hæ voces; O virum sanctum! O virum verè sanctum! exque non fictæ lacrymis interruptæ. Non se tenuit intra urbem luctus; nam & reliquis in sedibus ab socijs, Neophytis, Amicis iusta per soluta sunt. Nankinenses sese Neophyti supra ceteros extulere

extulere: nam Pequinum ad Patris tumulum funebria dona submisere, cum insigni laudum ipsius præconio. Huius æmulatione stimulati Pequineses, alterum adiunxerunt, quæ ad vtrumque aræ latus appensa, à visitatoribus amicis magna comprobatione legebatur.

Multa mihi nunc de viri virtute dicenda superessent: sed quia paucis multa dicere, res ipsas deterere est, historiam Sinicæ expeditionis appello, quæ prope vniuersa Patris Matthæi Ricij vita inscribi posset: ita præ reliquis vnus sibi propè omnia vendicauit. Verum hoc tanti viri funus claudam ea ratiocinatione, cum qua ipse prope diem clausit. Nam sæpe paucis ante obitum mensibus hæc socijs audientibus repetebat: Cogitanti mihi sæpe numero, qua potissimum ratione rem apud Sinas Christianam liceret promouere, nihil efficacius mihi occurrit, quam si ego diem obiero. Cumque socij renuerent, asserentes, ad eam ipsam rem vitam eius adhuc in multos annos necessariam videri: ipse contra instare, & multis id rationibus confirmare nitebatur. Et sane si, quæ eius obitum consecuta sunt, cum prioribus temporibus conferamus, rem ipsam attigisse dicendus est. Nec mirum, plus eum perfecisse ex eo loco, in quo plus & velit & possit. Verum tandè aliquando, plura prætermittentes, ad reliquarum sedium res gestas conuertamur.

Resi.